

DISCOVERING
EUROPEAN
NEIGHBOURS IN
THE 3RD
AGE

Упознајмо европске суседе у трећем добу!

Светозар - Тоза

Интервју са Светозаром - Тозом одвијао се у његовом стану у Земуну. У другом делу интервјуа, док смо гледали фотографије и док се присећао свих успомена из младости, придружила нам се и његова супруга Шефика. Седели смо у радној соби, која је некад била соба за децу. Разговор са Тозом је текао спорије јер смо обухватили много личних тема које су биле и у вези са социјално – политичком ситуацијом.

Светозар, кога сви зову по надимку Тоза, рођен је 1952. године у селу Рековац, које се налази између Јагодине и Крагујевца. Он живи са својом супругом и имају двоје деце, Марију (1984) и Ђурђију (1990), које не живе са њима.

На почетку интервјуа, требало нам је мало времена да се уходамо и опустимо. Причали смо о уопштеним темама, његовом животу и породици. Тоза је по природи отворен човек који воли друге људе, а тако се и понашао током интервјуа. Иако се дуго знамо, ово је био први пут да смо дуго и отворено причали. Много ствари сам по први пут чуо од њега, те је ово искуство за мене незаборавно. Док сам транскрибовао снимак, на сваких неколико минута сам морао да паузирам јер нисам могао да задржим смех. Мислим да то најбоље говори о томе колико нам је било забавно.

Тоза се родио у Рековцу, али су се његови родитељи, Милојко и Нада, убрзо преселили у Београд, на Карабурму. Тамо су живели њих четворо - родитељи, Тоза и његов брат Аца. Ишао је у ОШ „Јован Поповић“, која му је била близу куће. У основној школи се најрадије сећа трке у џаковима. Неколико школа се такмичило међусобно, а он је стигао последњи. Био је срећан што је уопште стигао, није га било брига за резултат.

Његов отац је радио, а мајка је била домаћица. Могли су нормално да живе. Причао је како је Карабурма у то време била радничко насеље, сви су били слични по статусу и није било великих разлика у друштвеним слојевима као што је то данас случај. Милојко је

купио половни ауто, кад је мало ко у њиховом крају имао, и за њих је било заиста посебно да се возе. Сећа се да се много деце сакупљало, њих пет до десет, и некако су се нагурали у ауто. Када би видели полицију, Милојко би им викнуо и сви би се склонили испод седишта.

У младости је волео да иде у провод, кафане, на годишње одморе. Једино жали што није више путовао у иностранство. Није био проблематичан, живео је скромно. Оженио се 1989. године. Убрзо су почели ратови и санкције и било им је изузетно тешко. Он и супруга Шефика су се трудили да деца не осете превише инфлацију и кризу која је задесила земљу.

Тоза је поштен човек који је изнервиран мањком поштовања људи према другим људима. Нервира га када млађи не устају старијима у превозу, када свако посматра само своје интересе, као и када људи беспотребно „газе“ једни друге.

Слободно време проводи играјући Судоку, дружећи се са својом женом, децом и унуцима, као и у гледању телевизора (углавном спортских дешавања и филмова) и у читању новина. Никада није био дискриминисан због својих година и нада се да ће остати тако.

Што се тиче поруке младима, Светозар им жели да имају свој живот, без обзира на старије. Да буду паметни, не да грабе, нити да отимају, него да буду људи у правом смислу те речи. Да цене другога, и на крају да их други цени.

У Београду, септембар 2020.

Душан Паучковић